

Зоря-полонянка

Микола Руденко

Раніш мороз нагнав на птаство страху,
А нині дощ берези полива.
У бочку із казармового даху
Накапала водиця дощова.

Чому ж оця деталь упала в очі —
Навіщо я про неї говорю?...
Схиляючись до бочки серед ночі,
Я там знайому упізнав зорю.

І начебто з мого дитинства птиця
Понад душею тихо пропливла.
І це уже не бочка, а криниця
Деся на околиці мого села.

Та мушу визнати собі на горі:
Не довго тішивсь чарами води.
О зоре-сестро, полонянко-зоре!
За що тебе закинуто сюди?

Для тебе небо стало дном дубовим,
Солдат оберігає нас обох.
Мо', й ти себе не захистила Словом —
Отим, котре є одночасно Бог?

Деся, мабуть, людям це навдивовижки,
Я розігнув зболілий поперек.
Допоки ж бовванітимуть ці вишки,
Коли й зоря —
І та вже нині зек?